

POUTA

I.

– *Ne*. Odsekl zvědavému. – *Tedy žádná svoboda slova?* Ušklíbl se zvědavý. – *Ne! Dědictví!* Už křičel, zvuk mu otročil.

Pak se oba odmlčeli.

První si zapaluje cigaretu a stříbřitou prachovkou, jež slitinou kouře a vzteku a vyrobil ji už kdesi v plicích, počíná ovívat celé své duševní impérium vyhrzlé do prostoru zápořem *Ne* a čeká, až milosrdný čas ránu zavře zas, vše, co mělo zůstat skryto.

Ještě pořád tedy lze, aby druhý v prvním kradl a nastavoval zrcadla, však neděje se tak. On tu jen stojí a ruce natažené jako by držel pádla a ztrácí se,

ztrácím ho. Až nakonec mrtvá je ulice, o čemž se ujišťuji na krabičce od cigaret, muchlám ji v kapse, opravdu nic,

a cítím se zas svůj. Utažený na krev silou půl páté hodiny radioaktivní tak, že zahubí zárodky energetických štěnic, svůj utažený tělem, které samo koženým opaskem, i všemi zipy zaplývá

a klidný sémantikou slova *svůj*: že dostředné a netěká palivem emocí, že fixováno je v hlubině této noci, ale řeknu vám – jako malý zacpával jsem si uši, když řetěz kotvy hlavou se dral, pamatuji dusivý kašel z prachu a hák, ty díry skrze stropy sklepů, ty roztříštěné kompoty zavařené víry a pamatuji paralyzující strnulost svalů, jakmile zasekl,

a kdy ze mě v panice utíkalo dítě.

II.

Někdy se vrací. Na bezprkenné pramici. Vodami oka pluje, po šedém zákalu, pak urazí, a pryč.

Vysílám vždy to samé: Polib si. Akustickou vlnu vážu nakrátko jak u boudy psy, štěkám, ale nekoušu, jen si nahlas dovoluji *Ne*, a znovu v křiku,

a zvuk je mi poslušným otrokem stejně jako bůh svědkem, že nesvolím, aby čeřil hvězdný prach, že doma bude a nikam prostě, když nejde mi ulevit jinak než sprostě, že den co den někdo na mářách a tato země, kdysi chovná, jen žere a generuje hovna,

cože v nich hledám, bratříčku? Hledám nestrávené kosti křídel. Vyvařím je v páře, zaflétnuji,

jsi arbitr svobody? Uděláš krysaře.